

1. Virkefreds. Foreningerne ere begrænsede baade territorialt og med Hensyn til deres Medlemmer. Enhver Forening maa kun omfatte 1, højst 2 Sogne eller Kommuner og har derfor som Regel kun 100—300 Medlemmer. Større Foreninger anses for uheldige, fordi Bestyrelsen da let vil mangle personlig Kendskab til Medlemmerne, ligesom ogsaa Administrationen bliver større og vidtløftigere, saaledes at den ikke kan udføres gratis. Kun Landbrugere optages som Medlemmer i vedkommende Forening, og de kunne ikke samtidig være Medlem i flere Foreninger. Indmeldelsen, der er frivillig*), koster ikke noget i Indtrædelsespenge. Den stærkt lokale Begrænsning er Foreningernes Grundprincip, og Fordelen derved er, at samtlige i Kredsen eller Sognet boende Interessenter med Lethed kunne overse hinandens Leve- og Virkemaade, Drifts- og Arbejdsforhold. Man kender Interessenternes Gaarde, Marker og Aabø, og saavel Laantagere som Laangivere (Sparekasseseindfyhderne) kunne have et indgaaende personligt Kendskab til hinandens Dygtighed og Forhold, derunder den personlige Wandel og Værdighed til at opnaa Pengelaan, hvilket sidste Moment skal tages med i Betragtning ved Laanets Bevilgelse. Ligeledes kan der holdes Dje med Laanets Anvendelse, uden at dette sker paa en ubehagelig eller nærgaaende Maade, thi Laanet maa kun anvendes i det angivne Djemed, altsaa til et eller andet landbrugsøkonomisk Formaal.

Omraade:

1 à 2 Sogne, kun for Landbrugere.

2. Laanene ydes mod samtlige Medlemmers solidariske Ansvar. Dette anser Raiffeisen baade for nødvendigt af Hensyn til Foreningernes Kreditorer og Tilliden til Foreningernes Solvens og for ganske usfarligt under Hensyn til Medlemmernes nøje indbyrdes Kendskab og egen Interesse i kun at give Laan, der ere økonomisk berettigede. Af sidstnævnte Grund og under Hensyn til Foreningernes filantropiske Djemed hæfte ikke blot alle Laantagere, men alle Medlemmer i Foreningen solidarisk for de ydede Laan. Oprindeligt var de allerfattigste Folk paa Landet udelukkede fra at blive Medlemmer, fordi man frygtede for, at de, naar de intet havde at risikere, skulde ville tilrive sig Styrrelsen i Foreningen og derpaa anvende Foreningen i andre og egoistiske Djemed. Noget Forsøg i den Retning har dog ikke fundet Sted, rimeligvis af den Grund, at Følgen af en saadan Optræden vilde skræmme de mere velstaaende, der hurtig vilde trække sig og deres Penge ud af Foreningen. Solidariteten i den her omtalte Form angribes stærkt af Schulze-Delikh, skønt ogsaa denne fastholder den i de efter ham benævnte Forskudskasser, men den har vist sig ganske usfarlig, særlig fordi Medlemmerne paa Grund af Foreningernes lokale Begrænsning altid fuldt ud kende de Forhold, hvorom der er Tale, og i deres egen Interesse vise Forsigtighed baade med Hensyn til at be-

Laanenes Form:

Alle Medlemmer solidariske.

*) I 1893 er der af Regeringen i Østerrig forelagt et Lovforslag om „Errichtung von Berufsgenossenschaften der Landwirte“ zur Wahrung gemeinsamer ökonomischer und sozialer Interessen. Indmeldelsen er en Pligt (zwangskorporativ Organisation), og Administrationsudgifterne fordeles og udredes som Stattetilleg. Se: „Zeitschrift für die gesammte Staatswissenschaft“ 1895 p. 384.